

PROLOG

Vi kan ikke vite når døden inntreffer.

Noen får et forvarsel i form av sykdom – slik grussporet i utkanten av en baseballbane varsler de ytterste forsvarsspillerne om at banen går hit, men ikke lenger. Enden er nær. Men andre – mange andre – møter døden uten noen som helst form for forvarsel, i et uforutsett øyeblikk som river bevisstheten i to, skiller de levende fra de døde.

Det var slik døden inntraff for tjueto personer denne ene ettermiddagen.

En mørk sky fylte luften med overivrige, uinviterte snøflak. Vinden fanget dem opp og kastet dem sidelengs. Den samme vinden tok tak i kvinnens hestehale så håret danset som flammen på et stearinlys. Hun trykket en eske tett inntil brystet, innholdet skramlet der hun småløp opp betongtrappen.

Med blikket senket og haken begravet dypt ned i skjerfet så hun ikke mannen da hun kom opp på plattformen. Hun så ikke at han stirret på toget. Hun så ikke at han pustet tungt ut. Og hun så ikke at han spant rundt.

De to kolliderte, slik to liv noen ganger gjør.

Kvinnen vaklet og falt, esken ble endevendt. Hun landet hardt på den snødekte betongen, og det røde håret la seg som et slør over ansiktet.

Mannen gikk bort til henne og trakk henne på bena. «Gikk det bra med deg?»

«Jeg ... jeg tror det.»

Han bøyde seg for å plukke opp innholdet som lå spredt – en bunke visittkort, en spiralblokk, en sammenkrøllet t-skjorte, en åpen pose med Tootsie Pops og et innrammet fotografi.

«Unnskyld», sa han.

«Nei, det var min feil. Jeg så meg ikke for. Jeg ville ikke ...» Ordene hennes virvlet bort med vinden. Hun la håret bak øret og stirret på det knuste fotografiet han holdt i hendene.

Han ristet glasskår ned i snøen, la det innrammede bildet tilbake i esken og rakte den til henne. «Er du sikker på at det går bra?»

«Ja, det går fint.» Likevel greide hun ikke å skjule at hun krympet seg da hun sa det.

Togvognen ventet bak henne med dørene åpne.

Hun holdt esken mot brystet og tok et skritt frem før de lukket seg. Før hun måtte vente på neste tog.

Tørr luft blåste ned over ansiktet og halsen. Dørene gled igjen, bremsene ble sluppet. En forvrengt stemme skurret monotont over høyt-talerne idet toget rullet fremover. Hun holdt seg fast i nærmeste stang og stirret ut gjennom vinduet. Mannen sto under markisen og fulgte vognene med øynene der de rullet forbi mens snøen og vinden virvlet rundt i sin frenetiske dans.

Hun kjente en smerte som spredte seg fra ryggen. Hun børstet snøen av kåpen og kikket innover i vognen. Blikket stanset ved en kvinne med hår som lignet hennes. Hun satt like ved med en håndveske av den dyre typen i fanget, mens hun tørket kinnene med et sammenkrøllet, rosa lommetørkle.

Som om hun merket at hun ble iaktatt, løftet hun de tårevåte øynene og møtte blikket hennes.

Autumn rødmet og så bort. Vognen var ikke veldig full, så hun satte seg på et ledig sete et par rader frem og plasserte esken ved siden av seg.

Kulden hadde bitt seg fast i huden, tennene klapret. Hun lengtet etter en kopp varm te. Et varmt bad. Noe som kunne jage bort kulden som hadde sivet inn i ryggmargen lenge før hun gikk utendørs.

Hun tok fotografiet opp av esken og børstet bort et glasskår da noen banket henne på skulderen.

Det var en mann.

Han satt bak henne med en John Deere-kaps med flat brem, som han ikke hadde brydd seg med å forme. Ryggen var tynget av alder. «Skal si det er litt av et vær i ettermiddag.»

Hun nikket.

«Sist gang det kom så mye snø såpass sent på året, hadde jeg mer hår på toppen.» Han humret, tok av seg kapsen og gned seg over den blanke, brune skallen. «De har sagt at det kan komme oppimot tretti centimeter.»

Munnen hennes kruset seg lett – et høflig, men avvisende smil.

Hadde hun visst at dette var mannens aller siste samtale, ville hun kanskje anstrengt seg litt mer. Hadde hun visst, ville hun kanskje vært mer imøtekommende. I det minste kunne hun ha bydd på et glimt av vennlighet.

Men hun visste ikke. Det gjorde ingen av dem.

Ikke piken med det korte håret og de tatoverte sommerfuglene som stakk opp av kragen. Ikke den latinamerikanske gutten som mer lå enn satt i setet, med hodetelefoner tredd nedover ørene. Ikke den utslitte moren som forsøkte å holde styr på det viltre barnet sitt. Ikke forretningsmannen som banket nøklene sine på laptopen. Ikke den gråtende kvinnen med det sammenkrøllede, rosa lommeørkleet. Ikke den gamle mannen som luktet som en blanding av smertestillende krem og bacon, og som bablet om snøstormer i mars.

Ikke kvinnen med esken, hvis telefon begynte å plinge. Hun så unnskyldende på den eldre mannen og tok telefonen opp av lommen. Det sto en tekstmelding på skjermen.

Lever du?

Et kort stønn.

Hun tok av seg morens ring og studerte den. Hadde hun ikke gjort det – om hun bare hadde vridd litt på den i stedet for å ta den av seg – ville kanskje livet blitt annerledes. Men hun tok den av. Hun la den i håndflaten og lukket fingrene rundt den. Så skrev hun en tekstmelding med skjelvende tommer. Det var en melding som aldri ble sendt. En som forsvant sammen med alt det andre som forsvant den dagen. Halvveis i meldingen tikket et sekund fra ett til null.

Skjebnen detonerte.

En eksplosjon av varme skjøt gjennom luften.

Vinduene ble smadret.

Metallet vred seg.

Stjerner eksploderte som kaleidoskop bak kvinnens øyne, og livet slik hun hadde kjent det, forsvant.

EN

Sirenene ulte.

En kvinne skrek.

En uutholdelig varme spredte sine tunge fingre og gravde seg inn i huden hennes, trakk henne ned i mørket. Forkullede hansker holdt henne i håndleddene og halte henne bort fra vraket idet flammene slukte verden.

Autumn Manning våknet med et rykk.

Svette rant nedover ryggen mens hun skjøv bort lydene, sparket dem vekk som et teppe hun ikke ville ha over seg. Hun dyttet av dynen som dekket bena og rev seg i ansiktet, krafset etter slangene som ikke lenger var der. Slangene som hadde blitt fjernet for flere måneder siden.

Panikken vokste.

Den skrapte over brystet, og hun satte seg rett opp i sengen.

Det var bare et mareritt. Det flammende vraket slukte henne ikke. Det var ikke noe sykehus eller pipende monitorer. Hun befant seg i sengen sin i leiligheten, hvor alt var stille og trygt.

Klokken på nattbordet viste 03:36 – et tidspunkt folk flest ikke ville gjøre seg notis av. Men 03:00 og Autumn hadde blitt nære bekjente. På det tidspunktet forvandlet søvnen seg til vettelys som danset ertende foran henne, godt synlig, men helt utenfor rekkevidde.

Da var det bedre å gi opp jakten.

Hun svingte bena ut av sengen, stakk føttene i et par tøfler og stakk armene i en morgenkåpe som hang over sengeenden og subbet forbi garderobeskapet som var fylt av ting som gjorde familien hennes urolig.

Ti minutter senere satt Autumn sammenkrøllet i en lenestol med en varm kopp te og bladde seg gjennom filmvalgene på Netflix, mens

hun forsøkte å overhøre spøkelsene som ropte på henne fra gangen. Hun hadde lovet søsteren at hun skulle slutte, at hun skulle finne en måte å frigjøre seg på.

Men de døde var mest høylytte om natten.

Sløyfer av damp krøllet seg oppover haken hennes. Autumn valgte en episode av *Gilmore Girls* og rettet oppmerksomheten på puslespillet som lå på stuebordet. Jo flere ting hun kunne la seg distrahere av om gangen, jo bedre.

Tv, te, puslespill.

Dette het «Skogsnissen» og var ekstra krevende fordi de fleste brikkene hadde den samme, mørke, barkbrune fargen. Med tankene et helt annet sted pirket hun i neglebåndet på en finger mens hun lette etter en brikke med nisselue på.

Pirket og pirket og pirket til det gikk hull.

Hun stakk tommelen i munnen og sugde. Så tok hun den ut og betraktet den mens det røde samlet seg til en bloddråpe. Om hun ikke satte noe på det, ville hun bare fortsette å pirke – en lite flatterende vane hun hadde tillagt seg som jentunge.

«Slutt å pirke, kjære deg», pleide moren hennes å si mens hun så på henne i bakspeilet i bilen. «Neglene dine ser redselsfulle ut.»

Autumn gikk på badet hvor hun surret tommelen inn i et limegrønt plaster og stirret på speilbildet sitt. Det gikk et arr tvers over pannen. Et mer fjæraktig arr dekorerte høyre kjeve som hvite skjeggstubber – det var så lite synlig nå at hun måtte myse for å se det. Hun hadde enda et på skulderen hvor de hadde operert henne – det arret så mer alvorlig ut enn de andre. Men det var også alt. De eneste ytre tegnene på at hun hadde overlevd noe som helst.

Tre svake arr, hvor huden hadde blitt brutalt revet opp, men strukket ut igjen og sydd sammen.

Replikkene i *Gilmore Girls* hørtes nedover gangen.

Autumn visste at hun burde gå tilbake til stolen og teen og fortsette med puslespillet mens Taylor Doose forsøkte å holde orden på innbyggerne i Stars Hollow. Når episoden var ferdig, kunne hun vaske kjøleskapet – skrubbe det med bakepulver og eddik til hun fikk fjernet den mystisk sure lukten som kom og gikk i perioder uten noen logisk

forklaring. Når det var gjort, kunne hun knytte på seg joggeskoene og ta en grytidlig joggetur.

Men det var vanskelig å stå imot fristelsen klokken tre om morgenen.

Hun ble uvilkårlig trukket mot det hun hadde lovet å slutte med.

Nølende fant hun saksen, et eksemplar av avisen Tribune med artiklene hun hadde lest før hun la seg, og ringpermen som lå på øverste hylle i garderobeskapet i gangen. Med ryggen mot veggen gled hun ned på gulvet og begynte å klippe ut overskriften.

Togtragedien: Ett år senere

Allitterasjonen i ordet smertet. Den hadde alltid vært vond og frembrakt en grimase hver gang hun så eller leste den.

Styret i kommisjonen som hadde ansvaret for å reise opp et minnesmerke, hadde samarbeidet med en lokal kunstner for å lage en fontene. De hadde gått for en stor fønix i stål som lettet fra vannet. Et symbol på håp. Hodepryd istedenfor aske. Et symbol som Autumn hadde til gode å se utfolde seg i det virkelige liv.

Heller ikke rettferdigheten så ut til å skulle seire. Gjerningsmannen, Benjamin Havel, var fortsatt på frifot.

Bakken rundt fontenen var omgitt av tjueto røde mursteiner, hver med et inngravert navn. Det var også en minnetavle der som forklarte symbolikken i det hele. Det var en tavle som ikke mange leste, og med tid og stunder ville fontenen bare være en våt avfallsdunk for ubrukelige mynter og gammel tyggegummi.

Autumn sukket.

Hadde Chad rett? Var hun blitt kynisk?

Hun gjorde seg ferdig med å klippe ut artikkelen, forsøkte å ikke tenke på talemeldingen fra komitélederen som inviterte henne til å klippe over snoren under åpningsseremonien. Eller søsteren Claires vantro da Autumn sa at hun ikke skulle gå dit.

«Har du virkelig ikke tenkt deg dit?» hadde hun spurt.

«Vær du sikker», hadde Autumn sagt. «Familiene ønsker ikke at jeg skal være der.»

Hvorfor skulle de det? For dem var hun bare salt i såret. En bitter påminnelse. Et hensynsløst spørsmålstegn. Hvorfor overlevde denne kvinnen når mannen min, kona, faren, moren, sønnen, datteren eller vennen min ikke gjorde det? Hva var det som var så spesielt med henne?

Autumn hadde ingen trang til å se spørsmålene som hjemsokte henne gjenspeile seg i tårevåte øyne. Og hun nektet å være maskot. Dro hun dit, ville hun være en distraksjon. En kuriositet. Midtpunktet. Minnesmonumentet handlet ikke om henne. Det handlet om dem – alle dem som ikke hadde overlevd.

Hun trengte ikke klippe av et bånd for å hedre dem.

Hun gjorde det hver dag.

Hver natt.

Mens byen lå og sov, hedret hun dem om og om igjen.

Hun vendte oppmerksomheten tilbake mot ringpermen hun hadde i fanget. Hun bladde forbi nekrologene – alle sammen hadde blitt skrevet og kommet på trykk mens hun fortsatt lå bevisstløs. Innen hun åpnet øynene, var de døde allerede begravet. Autumn hadde måttet google navnene deres for å lese historiene, og samle gamle aviser fra biblioteket for å kunne ha fysisk, håndgripelig dokumentasjon. Til familiens bestyrtelse hadde hun utviklet en sykkelig samlerttrang, lik en unge med fotballkortdilla som ikke gir seg før han har den komplette samlingen av alle favorittspillerne sine. Men i stedet for bonustyggegummien som fulgte med pakkene, fikk hun en kniv rett i magen.

Hun bladde seg gjennom permen til hun kom til brevene – alle fra én og samme adresse. De begynte å komme et par dager etter at hun våknet opp og medieoppmerksomheten avtok.

Til å begynne med ble hun bare forvirret.

Etter hvert ble det klarere for henne hva dette var. Autumn forsto hva det ville si når tankene henger seg opp i én ting. Når de gnager og gnager lik hunden som har fått et ben å tygge på. Det var det det var. Av årsaker som hun mente hun forsto, hadde hun blitt dette benet.

Hun reiste seg opp fra stedet der hun satt i gangen. Automatisk skrudde hun på Mac-en, og automatisk logget hun seg inn på en falsk Facebook-konto, og automatisk skrev hun navn og emneknagger i søkelinjen. Alltid de samme. Det var blitt som et hakk i plata. En tvangs-

tanke. Som å pirke på neglebåndene. Hun var helt nødt til å gjøre det, selv om det ikke fikk henne til å føle seg bedre. Ikke når søkene viste noe nytt, og ikke når hun oppdaget at kontoer omsider var blitt slettet. Uansett hva Autumn fant, endte det alltid på samme måten – hun ble sittende og stelle med alle sårene plukkingen resulterte i, uten et eneste plaster for hånden.

Tre hundre og sekstifem dager.

Ett helt år siden menneskene i ringpermen hadde opphørt å leve.

Tolv måneder med de samme spørsmålene som følgesvenn. De samme spørsmålene som hennes to år gamle niese hadde begynt å gjenta om og om igjen for noen uker siden.

Hvorfor det? Hvorfor det? Hvorfor det?

Autumn trakk pusten dypt, plukket opp blyant og papir og forsøkte – for hundrede gang – å skrive et brev tilbake.

TO

Det hadde vært strålende sol hele dagen – nesten irriterende strålende. En eksplosjon av intense gulltoner som somlet langsomt over den blå hvelvingen – ikke en skydott så langt øyet kunne se. På det meste ble temperaturen rundt tjuetruer grader og fikk folk til å skrelle av seg blazere og strikkejakker. Nå hadde den sunket ned til behagelige tjuer grader idet solen gikk ned over horisonten.

Jeg vet jeg viste slett oppførsel i fjor på denne dagen, sa den. Men jeg lover å være snill. Se så snill jeg kan være.

Som om været hadde tenkt å være midtpunktet denne dagen.

Kanskje det ville vært det i et annet liv.

Kanskje folk ville bemerket, der de jaget rundt i byen: «Tenke seg til at det snødde i fjor på denne tiden!»

«Ikke bare snødde det. Det var jo snøstorm!»

Men det var ingen som kommenterte været. Hele Chicago by var kledd i alvorsdrakt. Inne på kaffebarene nikket kundene og baristaene til hverandre. I forretningsstrøket Loop gjorde forretningsfolk og dro-sjesjåførere det samme. Selv Michigan Avenue, som for det meste var fylt av rike turister, bar preg av andektighet. Sjåførene i kollektivtransporten og politimenn kjørte ekstra forsiktig. Og når noen sa noe, så var ikke været en del av samtalen. Overhodet.

«Jeg kan nesten ikke tro at det har gått ett år.»

«Jeg husker nøyaktig hvor jeg var da jeg hørte nyhetene.»

«Jeg kan ikke fatte at de ikke har tatt ham ennå.»

Jo mer været ble ignorert, jo mer brasket det seg. Og nå hadde en stor folkemengde samlet seg på plenen i Lincoln Park i det svinnende dagslyset, uten å ofre naturen en tanke, mens ordføreren ba om to minutters stillhet.

Været hadde fått nok. Mørke skyer begynte å samle seg over horisonten, og et vindkast for over mengden.

Paul Elliott klemte rundt barnas skuldre. Rundt sju år gamle Tate for å hindre ham i å stille et høylytt spørsmål midt i den ærbødige stillheten, og rundt tolv år gamle Reese for å minne henne om at han var der og alltid ville være det. Det kom enda et vindkast, sterkere denne gangen, rett i hælene på det forrige, og Paul klemte hardere.

To timer til.

Han hadde løpt maraton en gang for fire år siden sammen med sin venn og pastor Mitchell Wyatt, som nå sto et stykke til høyre foran ham. Ved trettiåtte kilometer hadde Paul møtt veggen. Hadde ikke Mitch minnet ham på at det bare var tre kilometer igjen – og hva var vel tre kilometer mot trettiåtte? – ville han ha brutt løpet.

Dette var ikke annerledes.

De siste tolv månedene hadde vært en eneste lang, tung maraton. Og om bare to timer kunne han legge barna, denne dagen – hele dette utmattende året – i seng.

Moren stakk hånden inn i armkroken hans. Øynene hennes var litt fuktige, skuldrene brede og robuste, som om de var laget for tunge byrder. Til venstre for henne sto bestefaren til Paul krumbøyd over rullatoren.

Regina Bell sto på Pauls andre side.

Det var svigermoren hans, tynn som et løvblad. De høye kinnbena som en gang hadde vært majestetiske, var nå bare harde og skarpe. Sorgen hadde fått Regina til nærmest å forsvinne. Det var en skremmende forvandling, for med unntak av Skype-samtalene hadde han ikke sett henne siden begravelsen til Vivian. Hun sto på samme måte nå som da – som om de befant seg foran en kiste i stedet for en fontene, munnen lett sammensnurpet. Hun skulle overnatte en natt til hos dem. Kanskje denne motivasjonstalen han holdt for seg selv ikke var sann. Kanskje han trodde han hadde kommet til trettiåtte kilometer, mens han i virkeligheten bare hadde kommet til trettien, og de ti kilometerne som gjensto, var ganske så mye mer enn tre.

Spesielt når det gjaldt den uforskammet kritiske Regina.

Heldigvis hadde ikke faren til Vivian kommet. Han hadde ringt for-

rige uke og beklaget så mye at han ikke kunne ta seg fri fra jobben. Regina reagerte som om eksmannen hadde knivstukket henne i brystet, og en betydelig del av kritikken hennes ble følgelig flyttet over på ham.

Et glimt av nåde, tenkte Paul.

De to minuttene var over.

Ordføreren sa noen ord i mikrofonen, men Paul fikk det ikke med seg. Blikket hans vandret mot reporterne som sto klare for å klemme ut en siste historie fra tragedien som hadde tapetsert media i ukevis etterpå.

Et barn på omtrent Tates alder gikk frem og klippet over snoren.

Kameraene klikket.

Folk klappet.

Og langsomt begynte folkemengden å løse seg opp.

Paul pustet ut.

Han hadde ingen planer om å bli værende. Han hadde ikke noe ønske om å bli stående og mimre. Det eneste han ønsket, var å glemme. Å styre barna bort fra all denne fortattede tristheten, ta dem med hjem, men Reese rikket seg ikke fra stedet.

Hun sto på tå og speidet over mengden. «Hvor er hun?»

«Hvor er hvem?» spurte Paul.

Alle som hørte dem til, sto rundt dem. Moren hans, bestefaren. Regina. Mitch og kona hans, Lisa. Margo, den stakkars sekretæren til Paul som holdt orden på livet hans. Naboen Delilah Green som var like hjelpsom som hun var irriterende. Mrs. Ryan og datteren Mia, som hadde vært bestevenninnen til Reese siden de gikk i barnehagen. Sammen med flere andre venner og bekjente fra menighet, skole og jobb.

Alle hadde kommet for å vise sin støtte.

«Damen som overlevde.»

Alle så på Paul. Noen mer stjålent enn andre.

Paul stirret i bakken.

«Hun er nødt til å være her.» Reese strakte hals. «Ikke sant?»

«Det er en stor folkemengde, vennen», sa moren hans. «Jeg er sikker på at hun er her et sted.»

Paul var ikke så sikker. Etter hva han hadde forstått hadde kvinnen gått i dekning for media, og i denne parken myldret det av journalister.

En av dem intervjuet ordføreren. Ikke langt borte sto en annen og snakket med en gruppe kvinner som tørket tårer av kinnene.

Det var gått et helt år, og sorgen var fortsatt til å ta og føle på.

Paul klødde seg under skjortekragen.

Det var på tide å gå.

TRE

Søndag 2. april, 2017

Penn og papir kan
tjene som et viktig livsverktøy
Maud Purcell

Jeg aner egentlig ikke hvem Maud Purcell er, bortsett fra at hun har skrevet en artikkel om psykisk helse under tittelen «Helsegevinsten ved å skrive dagbok». Jeg snublet over den på Facebook, og overskriften fanget oppmerksomheten min.

Ifølge Maud kan det å skrive dagbok føre til redusert stress, klarere tanker og ofte uventede løsninger på tilsynelatende uløselige problemer. Å skrive dagbok kan hjelpe deg å avsløre mønstre og tendenser, forbedringer og vekst over tid. Maud forsikrer meg om at denne dagboken vil bli vennen som aksepterer alt og aldri dømmer, samtidig som den tilbyr den billigste terapien som er å oppdrive.

Jeg lurer på om dagbokskrivning holder mål for min svigerinne Jane som vil blande seg inn i alt – hun som iscenesatte tidenes overtramp.

For to dager siden spaserte jeg inn i huset hennes, lettere irritert over at hun trengte min hjelp for å flytte rundt på kassene i kjelleren, og oppdaget at hele familien satt i stuen og så veldig beklemmt ut. Faren min aller mest. Ingen sa et ord da Jane ba meg sette meg og spurte overdrevent langsomt – slik hun gjør med barn som er på randen av raseriutbrudd – om jeg hadde hatt trang til selvskading.

Det var da jeg oppdaget brosjyrene de hadde i hendene.

Jane rakte meg en.

Brosjyren handlet om den overlevendes skyldfølelse, og på innsiden hadde hun vært så vennlig og satt ring rundt de morbideste manifestasjonene, hvorav den alvorligste var selvmord.

Jeg satt der helt taus mens Jane la ut om hvor bekymret de var alle sammen, og forklarte at det ikke var noen skam i å oppsøke en psykolog. Om det var penger det sto på, så var alle mer enn gjerne villige til å spytte i kassen. Hun hadde til og med tatt seg bryet med å føre opp en liste med flere anbefalte psykologer og telefonnummer jeg kunne nå dem på.

I går kveld, da søsteren min kom bort med kinesisk mat, forventet jeg en unnskyldning. Jeg tenkte vi kanskje kunne le av det hele. Men Claire var i harnisk over noe på jobben. Hun er lærer, så da er det alltid noe å bli frustrert av. Jeg lyttet tålmodig mens hun lirte av seg, og så, helt ut av det blå, sa hun: «Jeg synes det er en god idé.»

«Hva er en god idé?» spurte jeg. «Sterkere satsning i basisfagene?»

Hun veivet med spisepinnene. «Nei. Psykolog.»

Det er typisk Claire.

Hun fortsetter samtaler som skjedde for timer, dager, uker siden som om tiden slett ikke hadde gått og alle visste hva hun snakket om.

Søsteren min mener at psykolog er en god idé. Søsteren min har tatt Janes parti.

Jeg er sikker på at det var ordet *selvmord* som var utløsende.

Så her er du. Min splitter nye, altaksepterende, ikke-dømmende, terapeutiske venn. I papirformat.

Kanskje jeg skal kalle deg Maud.

**

Autumn sto foran det vesle, nedslitte huset som hadde rommet hele barndommen hennes. Vinduene lyste gult. Hun sto utenfor med en kakeform med jordbærterte i hendene, et fast bidrag til søndagsmiddagene, mens hun forsøkte å ståsette seg for menneskene og samtalen. Det hadde krevd en viss innsats det siste året, men ekstra mye denne gangen i lys av brosjyren til Jane. Kom de til å ta det opp denne gangen, eller ville de late som ingenting?

Hun banket på døren.

Den fløy opp, og der sto Leanne og la de tynne armene rundt skulderen hennes og klemte hardt, som om det hadde gått år og ikke dager siden sist de så hverandre.

Autumn klappet stemoren på albuen. De to hadde aldri greid å finne en naturlig tone. Innen hun slapp taket, hadde Claire kommet ut fra kjøkkenet.

Autumn sperret opp øynene. Håret til søsteren var blitt brunt.

Ikke diskre brunt heller, men dyp sjokoladebrunt. Dagen før hadde søsteren hatt rødt hår. Hun hadde alltid hatt rødt hår, som Autumn. Som broren, Chad. Som moren deres.

«Når gjorde du det?» spurte Autumn.

«For to timer siden.» Hun kastet litt på håret og tøtsjet borti det med hånden. «Synes du det er fint?»

Autumn blunket og kikket fra Claire til kjæresten hennes, Trent, som langsomt reiste seg fra sofaen. Både han og faren hadde øynene klistret til baseballkampen på tv-skjermen. Det var åpningskvelden, et øyeblikk faren hennes gledet seg til hvert år, helt fra sluttspillet i verdenscupen var ferdig.

«Jeg synes det fremhever øynene hennes», sa Leanne og la armen rundt livet til Claire. Det var slik tonen var dem imellom. Uanstrengt.

Claire hadde til og med lagt seg til noen av Leannes faktorer i løpet av årene, og akkurat nå som de sto arm i arm med den samme hårfargen, så de ut som mor og datter.

Autumn kjente et trykk i hjertet. Den typen som føles som om man skal kveles. Som fikk henne til å ville trekke seg tilbake, kjøre hjem til leiligheten – hvor hun og de tjueto spøkelsene hennes kunne være i fred. Hun passet ikke lenger inn i de levendes land.

To motstridende lyder kom fra faren og Trent. Den ene heiet. Den andre stønnet. Etterfulgt av godmodige dult i ribbena. Anthony Rizzo hadde nettopp slått en home run, rett over den midterste banedelen.

De høyt elskede Cubbies lot til å fortsette der de slapp året før.

Med et seiersglis, som om det var han som hadde sanket inn poenget, plantet Trent et kyss på pannen til Claire. «Du kunne barbert hele hodet og fortsatt vært vakker.» Så ga han Autumn en klem, som alltid følte som å bli slukt. Trent var en gigantisk teddybjørn av en mann, myk på midten og med armer som trestokker.

Faren hennes var nestemann. Han var på langt nær like stor som Trent, heller ikke like komfortabel med klemmingen, men det var noe de gjorde alle sammen nå. Det begynte da Leanne kom inn i bildet, for Leanne elsket å klemme.

Autumn trakk seg tilbake fra farens ubehjelpelige klapp på ryggen.

«Chad sendte meg en melding for litt siden og sa at de var litt forsinket.» Leanne tok kakeformen med jordbærterte med et smil. «Det er umulig å komme på tiden med to små. Vi vet alle hvordan det går.»

Bortsett fra at det gjorde de ikke.

Kanskje pappa. Men ikke Leanne.

Hun hadde blitt mor ved å gifte seg, da Autumn var elleve, Chad fjorten og Claire seks. Seks var det nærmeste Leanne kom å kjenne på hvordan livet var med småtroll, og som seksåring var Claire fullt i stand til å knyte skolissene og dra igjen glidelåsen på jakken selv, noe som måtte være to av de største utfordringene for småbarnsfamilier som kjempet mot forsinkelser.

Etter fem-ti minutter med småprat, der ingen nevnte et ord om møtet for to dager siden, ble døren revet opp. Fire år gamle Cal og to år gamle Lulu stormet inn i stuen som et par tasmanske djevler.

Jentene het egentlig Calliope og Talulah.

Chad og Jane ventet sitt tredje barn i mai. Den etterlengtede gutten. Claire og Trent hadde allerede veddemål på gang om hva gutten skulle hete. Kanskje noe slikt som Axel eller Hugo eller Jagger, og alle ville kalle dem Ax eller Hu eller Jag. Når det gjaldt å gi navn til barna, var Jane som kvinner flest nå for tiden. Jo særere, jo bedre.

Lulu slo de små armene sine rundt Leannes knær og forlangte å

få en mentos. Leanne hadde alltid en eske mentos til jentene i vesken sin. Ikke den med mints smak som fikk dem til å rynke på nesene, men den med fruktsmak som fylte rommet med duften av jordbær med det samme noen satte tennene i den.

«Ikke noe godteri før middag.» Den veldig gravide Jane kom inn sammen med Chad, og en ny klemmerunde var i gang.

Midt i alle omfavnelsene og hylene til Lulu, var Autumn sikker på at Chad sendte Trent et spørrende blikk. Hun var like sikker på at Trent ristet nærmest umerkelig på hodet. Hva enn Chad spurte om, var svaret nei.

Eller kanskje heller, *ikke ennå*.

Autumn kjente trykket i hjertet igjen.

Hun var helt sikker på at Trent var klar for å fri. Hun var glad på deres vegne, det var hun virkelig. Trent og Claire var et flott par, og de hadde vært samme i seksten måneder nå. Merkelig nok var det Seth som hadde ført dem sammen. Ekskjæresten til Autumn. På den tiden hadde hun vært på full fart opp karrierestigen hos Fishburn & Crandal, et prestisjetungt PR-byrå i sentrum, og Seth hadde nettopp fått jobb i kreativ avdeling hvor Trent jobbet. Autumn jobbet ikke lenger hos Fishburn & Crandal, og Seth jobbet ikke lenger i kreativ avdeling. Han var blitt frilanser på heltid, men han og Trent spilte fortsatt basketball og spiste burger sammen.

Autumn lurte på om Trent hadde sagt til Seth at han skulle fri. Hun lurte på hva som foregikk i hodet til Seth, og om han kom til å være i bryllupet og om Claire kom til å ordne det slik at Autumn måtte gå nedover midtgangen sammen med ham. Hun lurte på hvor sprøtt det ville være med tanke på at det skulle vært dem, hadde ikke livet sendt dem en gigantisk skruball.

Dette var tankene som fylte henne da de samlet seg rundt midt-dagsbordet. Hun gikk ut fra at samtalen ville dreie seg om de vanlige temaene – babynavn og baseball. Faren og Chad ville sikkert snakke om lagoppsettet til White Sox mens Trent mumlet godmodige fornærmelser fordi han var en Cubs-fan på sin hals. Enda en ting han og Seth hadde felles.

Men allerede før matfatene hadde gått sin gang rundt bordet, og før

Cal rakk å nekte å spise Leannes kjøttpudding, satte Jane seg ned med skinnende, ivrige øyne og kom med en kunngjøring.

«Autumn, jeg har funnet en jobb til deg.»